

[Bertel Dahlgaard.]

ulykker, som to verdenskriges umådelige økonomiske revolutioner skaber også for vort land. Jeg skal slutte med at sige, at jeg håber, at der overfor de handlinger, det for landets skyld er nødvendigt at foretage nu, vil vise sig så meget sammenhold i den øvrige del af rigsdagen, at det ærede medlems anarkistiske virksomhed heller ikke nu får nogen betydning.

Jeg skal anbefale to dages strengt arbejde nu med dette store kompleks. Jeg håber, der må nås et resultat med så stor tilslutning her i tinget som muligt.

Viggo Stareke: I den debat, som har været ført her om de af regeringen fremsatte lovforslag, er der egentlig ikke fremkommet nye kendsgerninger eller nye argumenter, som i væsentlig grad har kunnet forandre vort syn på lovforslagene og foranstaltningerne. Vi har med hensyn til selve lovforslagene på nærværende tidspunkt intet væsentligt nyt at tilføje, men vi er villige til at høre argumenter og indrømme berettigelsen af at se problemerne som en helhed og få dem gennemarbejdet i udvalg.

Jeg vil gerne give tilslutning til det, den højtærede statsminister sagde, at der er en lang række ting, som ganske uvilkårligt vil formindske importen og importbehovet i den kommende tid. Dels er det vanskeligt at få kredit, dels påtænkes der visse alloka-tioner, dels er der varemangel på visse områder på verdensmarkedet, der er høje eller stigende priser, og herhjemme er der på mange områder store varelagre, og de høje skatter, som blev gennemført i efteråret, lagt ovenpå de skatter, vi havde i forvejen, nedsætter uvilkårligt købekraften, og det samme gør diskontoforhøjelsen og kreditstramningen. Det er vi ganske enige med den højtærede statsminister i, og vi mener i og for sig, at disse ting er så stærkt virkende, at vi vil advare imod, at der gennemføres yderligere voldsomme indgreb i en panikstemning. Vi tror, det er ganske overflødigt.

Den højtærede finansminister mener, at det er nødvendigt at gribe ind, men indrømmer samtidig selv, at virkeligheden ofte dementerer forhåndsvurderingerne, som han udtalte det. Han anlagde det forsigtigt skøn på vort valutaunderskud — 300, 400, 500 mill. kr. — og gav det ikke ud for andet end et skøn.

Overfor forslaget om tvungen opsparing af en eventuel lønforhøjelse gennem pristalsregulering, som er fremsat fra radikal side, er jeg ganske enig med den højtærede finans-

minister i, at en sådan foranstaltning ganske sikkert vil give en enorm administration, og jeg er også enig med den højtærede finansminister i, at det sandsynligvis først vil give nogen virkning tidligst om et halvt år.

Derimod er jeg ikke enig med den højtærede finansminister om selve inflationens karakter og oprindelse. Når den højtærede finansminister siger, at inflationen i Danmark har sin rod i de internationale prisstigninger, er det min pligt at sige, at det ikke er rigtigt. Den højtærede finansminister har sagt, at de tre fjerdedele af inflationen og prisstigningen skønnes at være af indenlandsk karakter og stammer fra indkomstforhøjelser, men i dag føjede han til, at han mente, at de indenlandske forhøjelser havde deres rod i de udenlandske, internationale prisstigninger, at impulsen var udgået derfra. Det kan ikke være rigtigt, fordi inflationen bestod, før Koreakrigen begyndte. At den er blevet forværret derefter, er rigtigt, men der må være kræfter herhjemme, som vi selv har ansvaret for, og som vi derfor selv har indflydelse på, som er skyld i den inflation, der bestod før Koreakrigen. Det er rigtigt, at det har ført til, at vi gennem pristalsreguleringen har fået indkomstforhøjelser herhjemme. Ja, men det er jo som om, man vil mistænke de lønregulerede arbejdere, embedsmænd og tjenestemænd for at være dem, der egentlig er skyld i vor inflation herhjemme, og det er en uretfærdig beskyldning.

Der er to hovedårsager til den inflation, vi har herhjemme. For det første kronens forringelse gennem devalueringen. Jeg tror ikke, at den højtærede finansminister med god samvittighed kan bestride, at devalueringen og kroneforringelsen er inflations-skabende i højeste grad. Endvidere er der statens udpumpning af usund købekraft, og dertil kommer så efter vort skøn det, som særlig er blevet uddybet gennem den tidligere handelsminister, Hassing-Jørgensens artikel i „Børsen“ om den indirekte forbrugsbeskatnings enorme inflations-skabende karakter. Hassing-Jørgensen benyttede endog så stærke ord som, at de selvlavede indirekte forbrugsskatter i Danmark havde en større andel i inflationen end verdenskrigen og den tyske besættelse tilsammen. Det er dog et synspunkt, som man ikke sådan bare kan vifte til side, fordi det er nogle sølle retsstatsfolk, der siger det. Den fortsatte devaluering, kroneforringelsen og den fortsatte skattestigning har givet en mistro til opsparing, og denne mistro til